

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 100.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Τρεις φορές
νύφη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τρεις φορές νύφη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θάνος Κονδύλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Θάνος Κονδύλης, 2018
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Steve Peet/Arcangel, Nella/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2374-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2375-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΗ

Ο πέμπτος ιππότης, 2006
Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία, 2007
Τα μάτια του δράκοντα, 2008
Έρωτας δολοφόνος, 2009
Η αρχόντισσα της Σμύρνης, 2010
Ένας παράδεισος τα μάτια σου, 2011
Η τελευταία αυτοκράτειρα του Βυζαντίου, 2012
Τα γαλάζια φτερά του έρωτα, 2013
Μια ζωή, ένα φιλί, 2014
Έγκλημα στην αρχαία Αμφίπολη, 2015
Το κορίτσι με τα τριαντάφυλλα, 2016

ΛΟΝΔΙΝΟ 1939

1

Εκείνη τη γεναριάτικη βραδιά του 1939, στην οδό Βασιλέως Εδουάρδου Α' νούμερο 124, στο κέντρο του Λονδίνου, τα φώτα ήταν από ώρα αναμμένα. Το πλακοστρωμένο πεζοδρόμιο αστραποβολούσε κάτω από το φως των μεγάλων φανών που έκαναν τη νύχτα να φαίνεται σχεδόν σαν ολόλαμπρη μέρα. Γι' αυτό είχε φροντίσει ο γνωστός οίκος δημοπρασιών *Μπεν Ρόμπερτς Κόμπανι*, που από καιρό προετοιμάζε το περίφημο γεγονός, τη μεγάλη ετήσια δημοπρασία στο μεγαλόπρεπο τριώροφο μέγαρό του. Μάλιστα, τις προηγούμενες ημέρες ο κύριος Ρόμπερτς είχε βάλει να κρεμάσουν από τον τρίτο όροφο ένα τεράστιο πολύχρωμο διαφημιστικό πανό. Ήταν αναγκαίο. Εξάλλου, ακόμα και η τηλεόραση, το BBC, θα έστελνε δημοσιογράφους για να καλύψουν το γεγονός.

Ο διάσημος οίκος δημοπρασιών *Μπεν Ρόμπερτς Κόμπανι* μια φορά τον χρόνο δημοπρατούσε εκατό μόλις αντικείμενα· και πάντα τα πωλούσε όλα με υψηλό κέρδος. Οι πελάτες του επιθυμούσαν διακαώς να αποκτήσουν τα αντικείμενα που τους προσέφερε και γι' αυτό άφηναν συνήθως χιλιάδες λίρες στο ταμείο του.

Εκείνη τη βραδιά, ανάμεσα στα πολύτιμα αντικείμενα

μπορούσε κανείς να βρει από μινιατούρες κατασκευασμένες με χρυσό και διαμάντια που είχαν έρθει από την Ινδία μέχρι σαρκοφάγους από την Αίγυπτο· επίσης, ενδύματα γνωστών Άγγλων ηθοποιών, πολύτιμα χειρόγραφα της πρώτης μετά Χριστόν χιλιετίας που προέρχονταν από μοναστήρια της Ελλάδας και της Ιταλίας, αγαλματίδια και βυζαντινές εικόνες, προσωπικά αντικείμενα διάσημων προσωπικοτήτων, κοσμήματα από την τσαρική Ρωσία, ξόανα από την Αφρική, σπάνιους χάρτες και πολλά άλλα.

Οι πελάτες του κυρίου Ρόμπερτς ήταν πιστοποιημένοι και είχαν κλείσει θέση από καιρό για να παρευρεθούν σε τούτο το γεγονός για το οποίο μιλούσε ο Τύπος όλον τον μήνα. Ο δημοπράτης τούς ειδοποιούσε όλους με προσωπικές επιστολές, αφού πρώτα είχε ολοκληρώσει τον κατάλογο με τα προς πώληση αντικείμενα. Ήταν δε τόσο αγαπητός στην αριστοκρατία, ώστε ανάμεσα στους υποψήφιους αγοραστές του συγκαταλέγονταν δούκες, λόρδοι, βαρόνοι, πολιτικοί, εργοστασιάρχες, πλοιοκτήτες, ακόμα και μέλη της βασιλικής οικογένειας.

Η ετήσια δημοπρασία του οίκου Ρόμπερτς ήταν τόσο διάσημη, ώστε καλυπτόταν δημοσιογραφικά από δεκάδες αντιπροσώπους του Τύπου, και βέβαια από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Όλοι μαζεύονταν στην αίθουσα για να απαντανάτισουν τους εκλεκτούς καλεσμένους, αλλά και τα απίστευτης ομορφιάς αντικείμενα που θα δημοπρατούνταν. Οι άνθρωποι του Τύπου θα έβγαζαν τις φωτογραφίες τους, θα έπαιρναν συνεντεύξεις, θα παρουσίαζαν τα ρεπορτάζ και θα τραβούσαν τα πλάνα τους για τα επίκαιρα. Το κυριότερο, όμως, ήταν η δωρεάν διαφήμιση στον δημοπρατικό οίκο.

Ο κύριος Ρόμπερτς ήταν στο γραφείο του και κάπως ανήσυχος γυρόφερνε καπνίζοντας το ευωδιαστό πούρο του. Σκε-

φτόταν διάφορα, για την επιχείρησή του, για τα μαύρα σύννεφα του πολέμου που μαζεύονταν πάνω από την Ευρώπη, για το αγαπημένο του Λονδίνο. Αναστέναξε και πήγε στο απέναντι μεγάλο παράθυρο. Τράβηξε τη βαριά κόκκινη κουρτίνα και κοίταξε έξω. Διαπίστωσε με ευχαρίστηση ότι κατέφθαναν συνεχώς αυτοκίνητα που μετέφεραν τους επισκέπτες και υποψήφιους πελάτες του. Χαμογέλασε ικανοποιημένος.

Σε μια στιγμή έκανε να φύγει από το παράθυρο, αλλά το μετάνιωσε. Είδε ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο να καταφθάνει με μικρή ταχύτητα. Ο οδηγός πάραυτα μπροστά από το κτίριο των δημοπρασιών. Μετά βγήκε, πήγε στην πίσω πόρτα προς το πεζοδρόμιο και την άνοιξε. Από εκεί πρόβαλαν δύο κυρίες. Η πρώτη ήταν μια κοπέλα, και αυτή βοήθησε μια άλλη κυρία, ολοφάνερα ηλικιωμένη. Εκείνη στάθηκε όρθια, τεντώθηκε, και ανέπνευσε τον καθαρό αέρα της νύχτας.

Ο δημοπράτης έξιψε το τριχωτό πιγούνι του. Η αγωνία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του και αντικατοπτριζόταν ζωηρά στο τζάμι του παραθύρου του καθώς κοιτούσε πιο χαμηλά. Τότε η ηλικιωμένη κυρία ανασήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε. Εκείνος απλώς έσκυψε λίγο το κεφάλι του σε ένδειξη χαιρετισμού, αλλά δεν έτυχε ανταπόδοσης. Οι δυο γυναίκες προχώρησαν προς την είσοδο του κτιρίου και εξαφανίστηκαν.

Η βαρόνη Βίβιαν Λέστερ μόλις κατέφθασε με την κόρη της Μάργκαρετ, άρχισε να σκέφτεται ο δημοπράτης αγχωμένος. Ο συχωρεμένος σύζυγός της, ο βαρόνος Τζον Λέστερ ήταν από τους ισχυρούς οικονομικούς παράγοντες της πόλης μας, με ισχυρές διασυνδέσεις ακόμα και στον βασιλικό οίκο. *Δεν πρέπει να τη χάσω από πελάτισσα.*

Βημάτισε προβληματισμένος μέσα στο γραφείο του. Τη σκέψη του συνέχιζε να την απασχολεί η βαρόνη.

Όταν ήρθε πριν από λίγο καιρό και μου ζήτησε εκείνο το περιεργό αντικείμενο... ήθελε, λέει, να της το πουλήσω, πριν το βγάλω σε δημοπρασία. Μου έδινε 30.000 λίρες... υπερβολικά καλή τιμή. Ωστόσο, αρνήθηκα. Γιατί να έθετα τη φήμη μου σε κίνδυνο; Άλλωστε, είχα ήδη ειδοποιήσει τόσον κόσμο γι' αυτό.

Ακούστηκε ένας χτύπος στη δρύινη πόρτα η οποία σχεδόν αμέσως άνοιξε. Μπήκε ένας καλοντυμένος υπάλληλος. Κρατούσε στα χέρια του ένα μαύρο ντοσιέ γεμάτο χαρτιά και είπε με αμυδρό χαμόγελο:

«Σχεδόν όλες οι καρτέλες έχουν συμπληρωθεί, κύριε Ρόμπερτς. Αν θέλετε...»

«Ποιος λείπει; Οι πρίγκιπες;»

«Μάλιστα. Δε νομίζω να έρθουν σήμερα. Οι εξοχότατοι, αν έχουν την πρόθεση να παραστούν, τηλεφωνούν ώρες πριν».

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον δημοπράτη, που άρχισε σχεδόν σπασμωδικά να ξύνει πάλι το τριχωτό πιγούνι του. Σύντομα είπε στον υπάλληλό του:

«Να ανακοινώσεις ότι ξεκινάει η δημοπρασία».

Ο υπάλληλος έφυγε κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Ο κύριος Ρόμπερτς αποτελείωσε με μια ρουφηξιά το πούρο του που αργοπέθαινε σχεδόν σβηστό στο τασάκι του. Έβηξε, για να καθαρίσει τον λαιμό του και να αποδιώξει το άγχος του. Ήξερε ότι τούτη η νύχτα ήταν γι' αυτόν η πιο σημαντική της χρονιάς. Έπρεπε να είναι έτοιμος για όλα.

Απόψε θα βγάλουμε πολύ χρήμα, φίλε, σκέφτηκε. Μόνο αυτή η γριά... χμ... για να δω πάλι τι μου έγραψε στην επιστολή του ο φίλος και συνάδελφός μου, ο Τζακ Ντόναχιου, όταν τον ρώτησα για κάποια πρόσωπα που...

Πήγε στο γραφείο και πήρε την επιστολή που ήταν ανοιγμένη ανάμεσα σε άλλα χαρτιά εκεί πάνω. Άρχισε να τη δια-

βάζει και να μουρμουρίζει τις πρώτες γραμμές με τις χαιρετούρες. Μετά το βλέμμα του έφτασε στο σημείο που ήθελε. Άρχισε να μονολογεί διαβάζοντας, ενώ με το άλλο χέρι κρατούσε ένα μικρό ποτήρι με λικέρ. Σύντομα έφτασε στο μέσον της σελίδας και εκεί διάβασε το όνομα που τον ενδιέφερε:

«Πρόσεχε τη βαρόνη Βίβιαν Λέστερ. Έχει πολύ χρήμα και είναι τσιμπούρι. Ενδιαφέρεται για το αντικείμενο του 19ου αιώνα που σου ανέφερα ήδη. Ήρθε στη δημοπρασία μου και έκανε φασαρία. Υποστηρίζει ότι είναι δικό της. Πιθανόν... δεν ξέρω με σιγουριά. Πάντως, με απείλησε με δικαστήρια. Καταλαβαίνεις ότι τέτοια δυσφήμιση δεν ταιριάζει στο επάγγελμά μας. Τελικά το απέσυρα και το απέστειλα με τον ιδιοκτήτη του σε σένα.

»Ακουσα να λένε μια περίεργη ιστορία για το αντικείμενο· ότι δήθεν η βαρόνη το έχει καταραστεί κι ότι όποια άλλη γυναίκα το αποκτήσει δε θα καταφέρει τελικά να παντρευτεί. Αν και δεν τα πιστεύω αυτά, όμως γνωρίζω όντως δύο τέτοιες περιπτώσεις από το εξωτερικό που το αγόρασαν σε άλλες δημοπρασίες... το έψαξα, δηλαδή. Τελικά το πούλησαν πάλι σε δημοπρασίες, μιας και ήταν αναγκασμένες να το κάνουν βάσει συμβολαίου. Σου έδωσα κι εσένα αυτά τα χαρτιά και τα υπέγραψες. Δεν ξέρω τι γίνεται πια...»

Ο Μπεν παράτησε την επιστολή πάνω στο γραφείο του χαμογελώντας.

Πήγε στον μεγάλο καθρέφτη του δωματίου και κοιτάχτηκε. Ταυτόχρονα πήρε από ένα ράφι μια όμορφη, γυαλιστερή, κοκαλένια τσατσάρα. Χτένισε τα άσπρα του μαλλιά, το πιγούνι και τα δασύτριχα μάγουλά του με το πυκνό άσπρο μούσι, που τα κάλυπτε ολωσδιόλου. Κοίταξε τα κιτρινωμένα από το κάπνισμα δόντια του και χαμογέλασε ικανοποιημένος. Τένωσε το γιλέκο του, για να μην κάνει ζάρες, κι έβγαλε από

την τσέπη το μικρό χρυσό ρολόι του που κρεμόταν από μια επίσης ολόχρυση αλυσίδα. Το κοίταξε και ικανοποιημένος το ξαναέβαλε στη θέση του.

Μετά είπε στον άνθρωπο που κοιτούσε μέσα στον καθρέφτη:

«Μπεν, κάτω σε περιμένουν με τις τσέπες τους γεμάτες λίρες. Λες να σπάσουμε το περσινό ρεκόρ; Μακάρι, Θεέ μου!»

Βγήκε από το γραφείο, κατέβηκε την εσωτερική μεγάλη ξύλινη σκάλα αργά αργά και μετά από λίγο έφτασε στη μεγάλη αίθουσα της δημοπρασίας.

Επάνω στη σκηνή ο κύριος Ρόμπερτς δεν ήταν μόνος. Υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι πίσω από το οποίο κάθονταν ένας δικηγόρος και ένας γραμματέας, ενώ πιο δίπλα υπήρχε κι ένα μικρόφωνο. Ο δημοπράτης έδωσε εντολή και ο υπάλληλός του άρχισε να απαγγέλλει τους τυπικούς κανόνες της δημοπρασίας. Όταν τελείωσε, το αφεντικό του άρχισε τη διαδικασία με το πρώτο αντικείμενο.

Το έφεραν πίσω από το παραβάν, πάνω σε ένα όμορφο τροχήλατο τραπεζάκι. Το τοποθέτησαν στο καθορισμένο μέρος κοντά στον κόσμο, για να το βλέπουν όλοι. Ήταν ένα μικρό κόσμημα που προερχόταν από την τσαρική Ρωσία. Η δημοπρασία ξεκίνησε από τις 1.000 λίρες και τελικά σύντομα πωλήθηκε για 10.000. Στη συνέχεια παρουσίασαν ένα βιβλίο του 17ου αιώνα από την Αυστρία με θέμα τα επιτεύγματα της μηχανικής. Πουλήθηκε για 5.000 λίρες. Το τρίτο αντικείμενο ήταν μια κούκλα των αρχών του 19ου αιώνα από την Ισπανία. Την αγόρασε ένας κύριος που έκανε συλλογή από παιχνίδια για 3.000 λίρες.

Με αυτόν τον τρόπο συνεχιζόταν για ώρες η δημοπρασία. Πότε ο ίδιος ο Μπεν Ρόμπερτς είχε την εποπτεία της διαδικασίας, πότε κάποιος υπάλληλός του. Είχε φτάσει σχεδόν το

πρωί της επόμενης ημέρας όταν ήρθε η στιγμή να εκποιηθεί και το τελευταίο αντικείμενο. Ο δημοπράτης πάντα είχε τη συνήθεια αυτός να ανοίγει και να κλείνει τη δημοπρασία του οίκου του. Οι περισσότεροι πελάτες του πια είχαν φύγει, ενώ όσοι είχαν μείνει εκεί, όχι πάνω από είκοσι άτομα, ένιωθαν το λιγότερο νυσταγμένοι.

«Και τώρα, κυρίες και κύριοι», είπε ο δημοπράτης, «όσοι δεν έχετε καταφέρει να αποκτήσετε κάποιο από τα εκατό πολύτιμα αντικείμενα του οίκου μας θα έχετε μια μοναδική τελευταία ευκαιρία για να το κάνετε. Είναι ένα αντικείμενο που θα μπορούσε να το αποκτήσει μόνο μια κυρία με γούστο, ή και κάποιος κύριος, για να το δωρίσει όμως στην αγαπημένη του κάνοντας μια ιδανική, μια εξαιρετική πρόταση γάμου. Μιλώ γι' αυτό το θαύμα, αυτό το έργο τέχνης!»

Γύρισε σε έναν υπάλληλό του και του έκανε νόημα να φέρει το αντικείμενο. Καθώς τα δευτερόλεπτα περνούσαν, ο κόσμος αδημονούσε και η αγωνία όλων είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Τότε εμφανίστηκε μπροστά τους μια όμορφη, χαμογελαστή κοπέλα που έσπρωχνε αργά αργά μια κρεμάστρα με ροδάκια. Εκεί ήταν τοποθετημένο το έκθεμα. Όλοι σηκώθηκαν όρθιοι και το κοίταξαν. Έμειναν με ανοιχτό το στόμα από την εκπληκτική ομορφιά εκείνου του φορέματος. Ήταν ένα ολόλευκο νυφικό.

Ο κύριος Ρόμπερτς πρόσεξε τις αντιδράσεις στα πρόσωπα του κοινού, κι έβαλε τον καλύτερο εαυτό του για να τους εξηγήσει πόσο πολύτιμο ήταν.

«Νυφικό του δευτέρου μισού του 19ου αιώνα, χειροποίητο, μεταξωτό, με ένθετα χρυσονήματα. Προέρχεται από την Κύπρο, το ομορφότερο νησί της αυτοκρατορίας μας, και συγκεκριμένα από ένα χωριό που λέγεται Λεύκαρα, γνωστό για την κεντητική του παράδοση. Χρειάστηκε τρία χρόνια για να

κατασκευαστεί. Η απίστευτη καλλιτεχνική του αξία έχει πιστοποιηθεί από πασίγνωστο οίκο μόδας παγκοσμίου φήμης, αλλά και από το μουσείο του Λονδίνου, όπου ειδικοί επιστήμονες το εξέταζαν επί δέκα ολόκληρες εβδομάδες εκατοστό προς εκατοστό».

Οι ψίθυροι θαυμασμού αυξάνονταν καθώς ο κύριος Ρόμπερτς παίχνει το αντικείμενο. Το κατάλαβε, χαμογέλασε, και συνέχισε στον ίδιο τόνο:

«Αγαπητοί φίλοι, καταλαβαίνετε ότι είναι ένα βασιλικό ένδυμα. Σκεφτείτε ότι για να πάρετε ένα καθωσπρέπει νυφικό στην αγαπημένη σας χρειάζεστε το λιγότερο 10.000 λίρες. Τούτο εδώ, όμως, το υπέροχο έργο τέχνης, αυτό το νυφικό με την πολύχρονη ιστορία, ξεκινάει μόνο από τις 5.000, και είναι ένα κομμάτι μοναδικό. Ιδού μια καταπληκτική ευκαιρία. Ποιος δίνει γι' αυτό το έργο τέχνης 5.000 λίρες για να το αποκτήσει;»

Σηκώθηκαν δέκα καρτελάκια με αριθμούς και ο κύριος Ρόμπερτς χαμογέλασε πλατιά ικανοποιημένος. Είπε με χαρά:

«10.000 λίρες για το χειροποίητο νυφικό μας;»

Όλα τα χέρια έμειναν όρθια.

«15.000 λίρες για το έργο τέχνης;»

Ο δημοπράτης είδε μόλις ένα χέρι λιγότερο ανάμεσα στα όρθια.

«20.000 λίρες, κύριοι!» κραύγασε πάλι.

Διαπίστωσε όρθια τα ίδια χέρια. Αλλά πριν προλάβει να μιλήσει, ακούστηκε μια φωνή από έναν κύριο:

«30.000 λίρες!»

Όλοι, ακόμα και τα μέσα ενημέρωσης, στράφηκαν σε αυτόν. Εκείνος δήλωσε περιχαρής:

«Είναι δώρο για την κόρη μου που παντρεύεται σε έξι μήνες. Αν δεν υπάρχει κάποιος άλλος, τότε...»

«30.000 λίρες από τον σερ Τόμας Κάουντ, λόρδο του Σέφιλντ, εκλεκτό μέλος του κοινοβουλίου μας. Ποιος δίνει περισσότερα γι' αυτό το θεικό έργο τέχνης; Ελάτε, ελάτε... μα μόνο μια πριγκίπισσα θα μπορούσε να το φορέσει, δε νομίζετε; 30.000 λίρες. Ποιος κύριος ή ποια κυρία, παρακαλώ;»

«35.000 λίρες!» ακούστηκε τότε μια γυναικεία φωνή.

Όλοι άφησαν ένα επιφώνημα έκπληξης, και γύρισαν. Είδαν μια ηλικιωμένη κυρία να στέκεται όρθια – με κάποια δυσκολία, είναι αλήθεια – υποβασταζόμενη από μια νεαρή κοπέλα. Ο υπάλληλος έσπευσε δίπλα στον Μπεν, αλλά αυτός τον απέτρεψε με ένα κούνημα του χεριού του. Είπε:

«35.000 λίρες προσφέρει η βαρόνη Βίβιαν Λέστερ, που απόψε μας τιμάει με την παρουσία της».

Η κυρία, ικανοποιημένη, κάθισε χαρίζοντας ένα όμορφο χαμόγελο στον περιγύρο της. Λίγες καρέκλες πιο κει ο λόρδος Κάουντ έμοιαζε ήδη φουρκισμένος. Ο κύριος Ρόμπερτς το πρόσεξε κι έριξε λάδι στη φωτιά λέγοντας:

«Ποιος έχει το κουράγιο να ανταγωνιστεί αυτή τη θαυμάσια κυρία που τώρα διεκδικεί το στολίδι, το γούρικο νυφικό που κάθε γυναίκα θέλει έστω μια φορά στη ζωή της να φορέσει; Υπάρχει κάποιος κύριος που να έχει το θάρρος και τα κότσια να σταθεί μπροστά της και να πει...»

«Δίνω 40.000 λίρες!» πετάχτηκε πάλι ο λόρδος Κάουντ.

Φαινόταν νευριασμένος που μια ηλικιωμένη τον κοντράριζε τόσο άγρια. Καθώς περνούσε η ώρα τα ποσά που ακούγονταν από τον βουλευτή και τη βαρόνη, τους μοναδικούς πια ανταγωνιστές, ανέβαιναν· έστω και για μια λίρα κάθε φορά. Για παράδειγμα, αν ο λόρδος Κάουντ έλεγε 50.000 λίρες, η άλλη έλεγε 50.001. Αν έλεγε 55.000, αυτή αντιπρότεινε 55.001. Έτσι, σε λίγο η τιμή του νυφικού είχε φτάσει στο δυσθεώρητο ποσό των 100.000 λιρών!

Οι δημοσιογράφοι, από τη μεριά τους, είχαν πάρει φωτιά. Μάλιστα, είχαν τηλεφωνήσει σε δικούς τους κι όλες σχεδόν οι εφημερίδες του Λονδίνου είχαν καταφθάσει με αντιπροσώπους τους. Έτσι, εκείνη την ώρα οι δημοσιογράφοι, παρ'αδόξως, ήταν περισσότεροι και από τους παρευρισκόμενους υποψήφιους αγοραστές. Ήταν μια είδηση που δε σκόπευαν να χάσουν.

Σε μια στιγμή ο σερ Τόμας Κάουντ δεν άντεξε και όρθιος στη θέση του είπε με νεύρα στη βαρόνη:

«Μα δεν καταλαβαίνω, κυρία μου, τι το θέλετε αυτό το νυφικό στην ηλικία σας; Πώς το διεκδικείτε έτσι;»

Ο Μπεν είδε τα πράγματα να σκουραίνουν. Έκανε νόημα σ' έναν υπάλληλό του και του είπε να ειδοποιήσει τους ανθρώπους ασφαλείας. Αλλά ενώ συνομιλούσε με τον υπάλληλό του, είδε την κυρία να σηκώνεται και να λέει:

«Αγαπητέ κύριε βουλευτά, είμαι διατεθειμένη να διαθέσω και τη μισή μου περιουσία, μερικά εκατομμύρια λίρες, γι' αυτό το νυφικό».

Μια απίστευτη μουρμούρα απλώθηκε στην αίθουσα. Μόλις ο κύριος Ρόμπερτς το άκουσε, παραλίγο να του έρθει κόλπος. Εκατομμύρια λίρες σήμαινε και γι' αυτόν ανάλογα ποσά στην τσέπη. Ποτέ μια δημοπρασία του δεν είχε τέτοια επιτυχία. Τα φλας των δημοσιογράφων άστραφταν πάνω στη βαρόνη. Όλοι ήθελαν να μάθουν ποια ήταν αυτή η σεβάσμια κυρία που είχε τόσα χρήματα, αλλά ποτέ δεν είχε απασχολήσει τον Τύπο στο παρελθόν.

«Παρακαλώ, ησυχία... ησυχία!» κραύγασε ο δημοπράτης.

Χτυπούσε με ένταση το σφυράκι της δημοπρασίας πάνω στο εβένινο τετράγωνο ξυλάκι του. Έμοιαζε με οργισμένο δικαστή κακουργιοδικείου που προσπαθούσε να επιβάλει την τάξη στο δικαστήριό του, αλλά ουδείς τον άκουγε. Οι δη-

μοσιογράφοι είχαν μαζευτεί γύρω από τη βαρόνη και σχεδόν σπρώχνοντας της υπέβαλλαν ερωτήσεις. Εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της. Τους αγνόησε όλους.

Σε μια στιγμή ο βουλευτής άφησε τη θέση του και την πλησίασε. Φαινόταν να έχει άγριες διαθέσεις και να έχει χάσει την ψυχραιμία του. Οι δημοσιογράφοι έκαναν στην άκρη, εκείνος στάθηκε απέναντί της και τη ρώτησε με ένα περίεργο και κάπως υποτιμητικό ύφος:

«Δεν μπορώ να σας καταλάβω, κυρία Λέστερ. Είστε μια σεβάσμια κυρία. Τι δουλειά έχετε εσείς με ένα νυφικό που κανονικά γι' αυτό θα έπρεπε να ενδιαφέρεται ίσως... ίσως...» Κοίταξε τη Μάργκαρετ δίπλα και της είπε: «Ίσως περισσότερο η δεσποινίς... Μα εσείς κάνετε σαν –τι να πω!– λέτε και είναι δικό σας!»

«Μα είναι δικό μου αυτό το νυφικό», δήλωσε εκείνη με απλότητα.

Τα φώτα και τα μικρόφωνα μετακινούνταν από τον βουλευτή στη βαρόνη εναλλάξ παρακολουθώντας την απίστευτη στιχομυθία. Μάλιστα, κάποιοι δημοσιογράφοι επιχείρησαν να πλησιάσουν περισσότερο, αλλά πετάχτηκαν εμπρός τους δύο από τους άνδρες ασφαλείας του δημοπράτη και τους συγκράτησαν.

Η βαρόνη συνέχισε:

«Και για να μιλήσω κυριολεκτικά, εγώ κέντησα αυτό το νυφικό στο χωριό μου, πριν από σχεδόν εβδομήντα χρόνια».

«Εσείς; Πώς είναι δυνατόν;» ρώτησε πάλι ο αντίπαλός της.

«Είναι. Μια βελονιά πέρασε από τα χέρια μου, κύριε βουλευτά. Είναι φτιαγμένο από καθαρό μετάξι που προέρχεται από το αγρόκτημά μου στην Κύπρο. Από εκεί κατάγομαι, από ένα μικρό χωριό, τη Μουριά, λίγο έξω από το μεγαλοχώρι τα Λεύκαρα. Ακόμα και σήμερα από εκεί έρχεται στο

εργοστάσιό μας το μετάξι που χρησιμοποιούμε στα υφάσματα μας. Καταλαβαίνετε ότι για κανέναν λόγο δεν πρόκειται να παραιτηθώ από ένα χαμένο οικογενειακό κειμήλιο που έχω την ευκαιρία να το αποκτήσω και πάλι!»

«Κύριε Ρόμπερτς, θέλω να κάνουμε διάλειμμα και να συναντηθούμε στο γραφείο σας. Θέλω να μιλήσουμε», είπε με ένταση ο σερ Τόμας Κάουντ.

«Αν δεν έχει αντίρρηση η βαρόνη... μετά χαράς», απάντησε ο δημοπράτης και σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπό του.

«Καμία», είπε η σεβάσμια κυρία κι έκανε νόημα στην κόρη της.

«Κυρίες και κύριοι, η δημοπρασία σταματά στις 100.000 λίρες. Θα επανέλθουμε, όμως», δήλωσε ο δημοπράτης και αποχώρησε σχεδόν τρέχοντας από την αίθουσα σκουπίζοντας και πάλι το μέτωπό του.

Στο μεταξύ όλα τα φώτα και τα φλας είχαν πέσει πάνω στη Βίβιαν Λέστερ που στηριζόταν στο πανέμορφο ξυλόγλυπτο μπαστούνι της. Συνοδευόταν από εκείνο το όμορφο, γλυκό κορίτσι με το ελαφρώς μελαψό δέρμα. Από πίσω ακολουθούσε πολύς κόσμος, κυρίως δημοσιογράφοι που αναζητούσαν πληροφορίες γι' αυτή την περίεργη στροφή που είχε πάρει η δημοπρασία. Αλλά οι άνθρωποι της ασφάλειας του οίκου τούς σταμάτησαν όλους και τους προέτρεψαν να κινηθούν προς την έξοδο της αίθουσας.

Απογοητευμένοι πια, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο από το να τρέξουν και να δημοσιοποιήσουν γρήγορα το θέμα που θα έκανε πάταγο εκείνη την ημέρα σε όλο το Λονδίνο!

Στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα, στην Κύπρο, η Βίβιαν υφαίνει το ολομέταξο νυφικό της με σκοπό να το φορέσει στον γάμο με τον αγαπημένο της. Το όνειρό της δε θα γίνει πραγματικότητα, καθώς η μητέρα της θα την αναγκάσει να παντρευτεί έναν Αθηναίο, τον Κώστα, που θα γίνει ο δῆμιός της. Αυτός θα την κλείσει σε ένα απομονωμένο σπίτι στον Πειραιά, με ακοίμητο φρουρό δίπλα της τον Ανάργυρο. Μόνη της συντροφιά, το αγαπημένο της νυφικό.

Με τα χρόνια η Βίβιαν θα γνωριστεί καλύτερα με τον Ανάργυρο και θα αναπτυχθεί μεταξύ τους μια δυνατή φιλία. Σε κάποια από τις βόλτες τους στην Αθήνα, μια πόλη που αλλάζει για να υποδεχτεί τους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες, η Βίβιαν θα συναντήσει τον νεαρό Άγγλο βαρόνο Τζον Λέστερ και ο έρωτας θα μπει ορμητικός για πρώτη φορά στη ζωή της, παρασέρνοντας τα πάντα στο διάβα του. Όμως, η νεαρή κοπέλα δεν μπορεί καν να φανταστεί ότι η κόλαση είναι έτοιμη να ξεσπάσει πάνω της...

*Ένα μεταξένιο νυφικό,
δύο ερωτευμένοι νέοι και τρεις γάμοι θα συνθέσουν
την πιο όμορφη ιστορία αγάπης που γράφτηκε ποτέ.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2374-6

9 786180 123746

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20422

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η